

‘Kijk mama, nog een kapotte foto’

Het Fotofestival van Knokke-Heist kleurt dit jaar gretig buiten de lijnen. Het is wat zoeken naar het koren tussen het kaf, maar wie zich de moeite getroost, beleeft zeker enkele aha-ervaringen.

EXPO

VAN ONZE REDACTEUR

JAN DESLOOVER
KNOKKE-HEIST

Marcel Broodthaers, dat is *De grote mos-selpot*, dat is *289 eierschalen*, dat is kunst met een brede grijns en een hoek af, dat is het idee belangrijker dan de uitwerking ervan. Zijn invloed op de conceptuele kunst van de jaren 1980 en 1990 is onmiskenbaar.

Minder bekend is dat de Brusselaar ook jarenlang gefotografeerd heeft. Het Internationale Fotofestival in Knokke-Heist heeft de primeur voor België: *Texte et photos*, een overzicht van Broodthaers' beeldmateriaal en op de fotografie geënte werk uit de periode 1957-1976.

De infolder heeft het over 'zijn impact op de moderne geschiedenis van de fotografie'. Die invloed was ons onbekend, en na de expo weten we ook waarom: hij is verwaarloosbaar.

Voor wie houdt van Broodthaers' buitenissigheid, is *Texte et photos* niettemin heel genietbaar. Er hangen kurkdroke beelden van eieren, plakken spek en groenten. Je ziet er collages, familiekiekjes

en mooie zwart-witportretten van tijdgenoten als Magritte, Zadkine, Man Ray, de clown Popov en Paul Delvaux. Veel mixed mediamateriaal ook: fotoschilderingen, fotokubusjes en fotofilms. In die laatste categorie springt *Bateau tableau* eruit: een projectie van detailfoto's van een schilderij, waarmee genregrenzen vrolijk worden overschreden. Schilderkunst wordt fotografie wordt film, vintage Broodthaers. *Texte et photos* belooft iets meer dan het geeft, maar rondlopen in de wereld van Broodthaers is altijd een upper.

Veronica's

Heel geslaagd is *Veronica's*, gepresenteerd in een gepast desolaat bijgebouwtje van de Watertoren in Duinbergen en gecureerd door de fotografeercriticus Erik Eelbode. Ook hier vervagen de grenzen tussen disciplines, tussen stilstand en beweging.

De naam is afgeleid van 'verikon', een 'waar' of 'echt' beeld. Volgens Eelbode bestaat het niet, en toch blijven we ernaar zoeken. Hij bracht werk samen dat de 'almaar uitdijende en vrijblijvende visueel salad bar' overstijgt.

We zien onder meer het egale, onbevattelijke grijs van Dirk Braeckman naast een monumentaal zwart wandtapijt van Craigie Horsfield. Goed kijken en er vormt zich een boom. *The tree at the edge of the world*, zoals het werk heet, is door een Wielsbeeks bedrijf geweven op basis van fotomateriaal.

Martin Arnold ging aan de slag met close-ups uit *La passion de Jeanne d'Arc* (1928), een stomme film van Carl Theodor Dreyer. Arnold zoomt in op het moment dat Jeanne, gespeeld door Maria Falconetti, voor haar aanklagers verschijnt. Zijn installatie is een twaalf uur durende studie van haar gezicht en de emoties die het verradt. Pakkend is het werk van de jonge filmmaker Elias Grootaers, die zich liet inspireren door het illegalenprobleem in de haven van Zeebrugge.

Veronica's toont fotografie die losgerukt is van haar mechanische aspect: nooit denk je hier aan het 'moment décisif' of aan de klik van de camera. Wel doet het je denken aan een voor en een na, aan een lange duur. *Veronica's* vraagt tijd, maar blijft ook nazinderen.

Marcel Broodthaers. © rr

Lachen en nadenken met Gino Sancti

Vergeet sudoku en andere breingames. Geen betere hersengymnastiek dan het cabaret van Gino Sancti.

COMEDY

VAN ONZE MEDEWERKER

KAREL MICHIELS
OUDENAARDE

Getraumatiseerd door de vroege dood van hun ouders en de terreur van een kostschoolnon denken twee industriële ingenieurs het ei van Columbus te hebben gevonden. Ze richten een bedrijfje op, zoeken een mascotte en een goed doel en brengen hun buitenissige droom uiteindelijk daadwerkelijk in de praktijk.

Frank van Nerum en Han Coucke hebben opnieuw een origineel, meeslepend verhaal bedacht en uitgewerkt tot een schitterende voorstelling. Met *V.I.P.* (niet de afkorting die u denkt) brengt het duo nu al voor de vijfde keer een productie die alle Vlaamse comedy overstijgt, en in de afdeling cabaret alleen Kommil Foo moet laten voorgaan. Een handvol sterke, zelfs beklemmende liedjes, een reeks groteske sketches, vir-

Frank van Nerum en Han Coucke geven de zwaarste hersenbrekers een lichtvoetig karakter. © Goedefroit Music

In de afdeling cabaret moet Gino Sancti alleen Kommil Foo laten voorgaan

tuus taalgebruik, diepzinnige beschouwingen, klassieke humor, hoogstaand acteerwerk, uitgekend samenspel: wat kan een mens nog meer verlangen van een verheffend avondje uit?

De sfeer zit er meteen goed in. We verplaatsen ons naar het veld van een amateurvoetbalclubje waar

zich heel herkenbare taferelen afspelen. Cut. Tweede setting: het weeshuis, waar twee jongens de monsterlijke Zuster Ria ten val proberen te brengen. Tien jaar later dragen beide heren een jasje en een zonnebril en spreken ze alleen nog marketingtaal. Maar ook kolenfrans, en in dat volkse taalje beginnen ze zowaar te filosoferen.

De zoektocht naar een mascotte brengt de twee vrienden nog dicht bij de essentie der dingen, de vierde en de vijfde dimensie, de verbondenheid met de natuur en onze diepste emoties. Klinkt zwaar op de hand, maar Gino

Sancti heeft genoeg lef en bravoure om ook de zwaarste hersenbrekers een lichtvoetig karakter te geven.

'Doe maar voort hoe ge bezig zijt' is een waarachtige milieuprotest-song en brengt, na de liedjes over het verdriet van een jongen op kostschool en van een ijsbeer op een smeltende schots, opnieuw een mooi moment van inzicht en bezinning. Maar de *rollercoaster* van Gino Sancti staat nooit lang stil. Han lanceert een hoop kussens in het publiek (vorige keren waren het pingpongballetjes en boterhammen), Frank perst zich op spectaculaire wijze uit een frigobox, en we zijn getuige van een bitse woordenstrijd tussen Osama Bin Laden en de vorige paus, beiden in licht ontbonden toestand. De slotscène maakt het verhaal mooi rond, getuigt andermaal van een grote visuele beeldingskracht en onderstreept de sterke inhoudelijke boodschap van de voorstelling.

V.I.P. was afgelopen voor we er erg in hadden en onze gedachten hebben geen seconde ergens anders verwijld. Kan een artiest een mooier compliment krijgen?

V.I.P. van Gino Sancti. Gezien op april in CC De Woeker, Oudenaarde. Het komende jaar te zien in heel Vlaanderen.

ONLINE
www.ginosancti.be

Manu Chao schopt rel in Mexico

Manu Chao schopte de Mexicanen tegen de schenen met enkele boude uitspraken.

BRUSSEL | Tijdens het Guadalajara International Film Festival bekritiseerde de Franse zanger Manu Chao de Mexicaanse autoriteiten wegens hun optreden bij de demonstratie in 2006 in Atenco, een stad op dertig kilometer van Mexico City. Die betoging van bloemenverkopers tegen de commerciële ontwikkeling werd toen hardhandig aangepakt door de politie. Er vielen onder meer twee doden en meer dan 200 gewonden. Chao bestempelde deze gebeurtenissen als 'staatsterrorisme' en riskeerde daardoor het land te worden uitgezet.

Ter verdediging van Manu Chao bracht de Britse rocklegende Peter Gabriel een bezoek aan president Felipe Calderón. Gabriel wist de president te vertellen dat elke bewoner van de planeet verantwoordelijkheid draagt ten opzichte van zijn geweten. Gabriels interventie heeft zijn effect niet gemist. Na diens bezoek ontken- de de Mexicaanse overheid dat ze ooit de bedoeling had Chao uit te wijzen. (ala)